

tvende Stifter mødes, men at disse Stranker skulde være uoverkommelige, er det mig ikke muligt at indse. Det forholder sig nemlig saaledes, at de Sogne, hvor der er Xrang tilstede, nemlig Gistrup, Arnborg, Brande, Taft og Rinde, stode umiddelbart op til hinanden. Sfor blev Tilskudet til de tvende Kapeller i Gistrup negtet af samme Hensyn, ifølge hvilket man har negtet det iaar, at der var en tilsvarende Xrang tilstede i de tilstødende Sogne. Der bor i Arnborgs østlige Del en hel Del Folk, jeg tror flere Hundrede, og denne Del støder umiddelbart sammen med Gistrup Sogn. Nu kan man ikke negte, at Xrangen i Arnborg er fuldstændig ligesaa stor, og at denne Xrang kan afhjælpes samtidig med, at den afhjælpes i Gistrup Sogn. Den Hindring, der kommer i veien er nu den, at de Paagældende tilhøre forskellige Stifter, idet Arnborg ligger i Ribe Stift og Gistrup i Aarhus Stift, og jeg tror ogsaa i forskellige Amt. Men disse Hindringer kunne umulig være uovervindelige, idet Forholdene naturligt medføre, at disse Beboere bør høre til den samme Menighed. Jeg vil altsaa haabe, at de Hindringer, som her ere i veien, maa kunne overvindes; thi de maa høre, som sagt, naturlig sammen, og ellers ville Befolkingerne ogsaa blive meget store. Jeg kan heller ikke negte, at det er forekommet mig noget underligt, at netop Beboerne i Gistrup med saa stor Haardnakfethed have modsat sig at komme i nogenformet Forbindelse med de tilstødende Sogne. Det har tidligere for mig været en Grund til ikke at ville afhjælpe den Mangel, som er tilstede i Gistrup, at den i hvert Fald er lige saa stor i de tilgrændsende Sogne. Jeg kan heller ikke se rettere, end at dette Forhold maa ordnes samtidig, fordi det er naturligt og i Økonomi og ogsaa i anden Henseende frembydet sig som rimeligt. Der er ganske vist stor Xrang tilstede i disse Sogne til en saadan Ordning. Finantsudvalget har ikke tidligere og heller ikke iaar været villigt til at søge at hjælpe herpaa. Man vil saaledes se, at det har samtykket i en Bevilling til Brande, og at man ligeledes har været temmelig rundhaandet mod den lille Ø Mandø i Ribe Stift. — Jeg skal med Hensyn til den Dmtale, som den sidste aerede Xaler, det aerede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), gav af Tilskudet til Evangeliets Forsyndelse i Sømandshavne, ganske slutte mig til den Anbefaling, som han gav af Tilskudet til de nævnte Menigheder. Ogsaa jeg finder, at der kan være Grund til nogen Forhøielse heraf fra Statens Side. Thi man maa indrømme, at det kan være noget vanskeligt at faae rigelige Bidrag fra Private, at det ikke altid er let at faae Private til at indse, at netop Evangeliets Forsyndelse i Sømandshavne er et almindeligt, folkekirkeligt og Menighedsformaal. Derimod kan jeg ikke være enig med ham, naar han mente, at vi skulle negte Tilskudet til den dansk-

norske Menighed i Pragis. De Grunde, som jeg mener tale for at give Tilskudet til den dansk-norske Menighed, ere i det Væsentlige aensjerte af den aerede Ødsfører. Jeg skal endnu kun tilføje, at Præsten ved den nævnte Menighed, som ikke er saa lille — den skal bestaa af 6—800 Personer — Pastor Lunde, tilslige har været en overmaade virksom Mand i filantropist Henseende, idet han har været med til at oprette den skandinaviske Forening, en Aften-skole og en Understøttelsesforening. Han har netop vist, at prætelig Øjerning saa langt fra skal stille sig uvillig til det verdslige Liv, at den tværtimod skal stille sig saa velvillig som mulig. Dertil kommer, at Sverrig giver Understøttelse til sin Præst og Menighed. Ogsaa det forekommer mig at maatte være en medvirkende Grund til fra vor Side at gjøre Noget. Endelig maa vi huske paa, at Norge — ikke Norge som Stat, men i al Almindelighed — har givet et større Bidrag til den norsk-danske Menighed, end der er kommet fra Danmark. Alle disse Grunde, tror jeg, gjøre, at man med Billighed kan gaa med til at stemme for Xndringsforslaget under Nr. 49 uden at deraf skal følge nogen Konsekvens, eller at der i mindste Maade skulde følge nogen Forpligtigelse til at give Understøttelse til Menigheder rundt omkring paa Jorden, naar de ere af dansk Oprindelse. Forsvrigt vil jeg sige, at, naar de samme Betingelser, som her ere tilstede, findes i en anden stor Hovedstad, vil jeg ikke være saa bange for at give en Bevilling enten een Gang for alle eller gjentagne Gange. Jeg vil heller ikke ubetinget love, at jeg, naar de samme Betingelser vedblive at være tilstede, ikke et andet Aar kan være med til at give Tilskud til Menigheden i Paris. At Flertallet foreslaar, at Ordene „(for 3 Aar)“ stryges, er begrundet paa, at det ikke er ganske korrekt i Finantsloven at binde sig for en Aarrække. Jeg tror, at denne Bevilling i det Hele maa siges at være godt anvendt og at ville have ikke alene kirkelig Betydning, men ogsaa Betydning i anden Henseende for de derboende norske og danske Kunstnere og andre Folk, som komme her fra Norden. Det er oplyst, at de fleste af de 6—800 Mennesker, om hvilke her er Tale, ere uformuende. — Hvad angaar den aerede sidste Xalers Bemærkninger til Xndringsforslaget under Nr. 56, skal jeg ikke komme ind paa dem. Jeg maa egentlig erklære mig væsentlig enig med ham i hans Motivering af Negtelsen, og naar jeg alligevel staaar opført blandt dem, som ere gaaede med til Bevillingen, er det begrundet paa, at baade den aerede Ødsfører og den aerede Minister have erklæret, at det ikke skulde have Følger for Fremtiden. Man tør maaske tro, at, naar dette udtales her fra kompetent Side, ligger deri noget Mere, end den aerede sidste Xaler mener. Skulde iøvrigt de Konsekvenser ligge deri, som han mente, vilde komme ud deraf, vilde jeg tilraade,